Η κάθοδος του Χριστού εις τον Άδην (Αγ. Επιφάνιος Αρχιεπ. Κωνσταντίας Κύπρου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Απριλίου, 2012

Ἐκεῖνος πού χθές, μέσα στήν ἄπειρη συγκατάβασί Του, δέν ἐκαλοῦσε νά τόν βοηθήσουν οἱ λεγεῶνες τῶν Ἀγγέλων, λέγοντας στόν Πέτρο, ὅτι εἶναι στό χέρι μου νά παρατάξω τώρα ἀμέσως, περισσότερες ἀπό δώδεκα λεγεῶνες Ἀγγέλων (Ματθ. κστ΄ 53), σήμερα κατέρχεται μέ τόν θάνατό Του κατά τοῦ ἅδου καί τοῦ θανάτου, τοῦ τυράννου, ὅπως ταιριάζει σέ Θεό καί Κυρίαρχο, ἐπί κεφαλῆς τῶν ἀθανάτων καί ἀσωμάτων στρατευμάτων καί τῶν ἀοράτων ταγμάτων, ὄχι μέ δώδεκα μόνο λεγεῶνες, ἀλλά μέ μύριες μυριάδες καί χίλιες χιλιάδες Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων, Ἐξουσιῶν, Θρόνων, Ἐξαπτερύγων, Πολυομμάτων, οὐρανίων ταγμάτων, τά ὁποῖα, ὡς Βασιλέα καί Κύριό τους, προπέμπουν, δορυφοροῦν καί τιμοῦν τόν Χριστό. Ὄχι, ὅτι συμμαχοῦν καί συμπολεμοῦν μαζί Του. Ὄχι, ποτέ! Γιατί ἀπό ποιά συμμαχία ἔχει ἀνάγκη ὁ παντοδύναμος Χριστός; Τόν συνοδεύουν γιατί χρωστοῦν πάντοτε καί ποθοῦν νά εἶναι κοντά στόν Θεό τους.

Οἱ ἀγγελικές δυνάμεις ἔτρεχαν σάν δορυφόροι ὁπλῖτες, ὡπλισμένοι μέ ξίφη καί σάν ἀστραπόμορφοι κεραυνοβόλοι, ὡπλισμένοι μέ τούς θεϊκούς καί παντοδύναμους κεραυνούς τοῦ Βασιλέως των, οἱ ὁποῖοι πρόφθαιναν μέ πολύ ζῆλο καί ξεπερνοῦσαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο στή γρηγοράδα, ὑπακούοντας στό θεϊκό μόνο νεῦμα καί κάνοντας ἔργο καί πρᾶξι τή διαταγή καί στεφανωμένοι μέ τό στέφανο τῆς νίκης κατά τῆς παρατάξεως τῶν ἐχθρῶν καί τυράννων. Γι᾽ αὐτό καί κατέρχονται στά ὑποχθόνια δεσμωτήρια τῶν πανάρχαιων νεκρῶν, πού ἦταν μέσα στήν καρδιά τοῦ Ἅδη καί βαθύτερα ἀπ᾽ ὅλη τή γῆ, γιά νά βγάλουν ἀπό ἐκεῖ μέσα τούς ἁλυσοδεμένους καί ἀπό αἰῶνες τώρα κεκοιμημένους.

2.-. Μόλις δέ φάνηκε στά κλεισμένα ἀπ᾽ ὅλες τίς πόρτες, τά ἀνήλια καί κατασκότεινα δεσμωτήρια, στά ὑπόγεια καί τά σπήλαια τοῦ Ἅδη ἡ θεϊκή καί λαμπρή παρουσία τοῦ Κυρίου, προβαίνει ἐμπρός ἀπ᾽ ὅλους ὁ ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, ἐπειδή εἶχε συνηθίσει νά φέρνη χαρᾶς εὐαγγέλια στούς ἀνθρώπους, καί μέ φωνή δυνατή, ἀρχαγγελικώτατη, ἔντονη καί λιονταρίσια φωνάζει πρός τίς ἀντίπαλες δυνάμεις: «ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν». Καί μαζί του φωνάζει ὁ Μιχαήλ: «γκρεμισθῆτε προαιώνιες πύλες». Ἔπειτα οἱ Δυνάμεις συμπληρώνουν: «κάνετε πέρα παράνομοι θυρωροί». Οἱ δέ Ἐξουσίες διατάζουν μέ ἐξουσία: «Σπᾶτε ἄλυτες ἁλυσίδες». Κι᾽ ἕνας ἄλλος Ἀρχάγγελος προσθέτει: «Αἶσχος σέ σᾶς, ἀνάλγητοι τύραννοι».

Καί καθώς συμβαίνει ὅταν παρουσιασθῆ μιά φοβερή, ἀήττητη καί παντοδύναμη βασιλική στρατιωτική παράταξι, φρίκη μαζί καί τρόπος καί ταραχή καί ὀδυνηρός φόβος κυριεύει τούς ἐχθρούς τοῦ ἀκαταγώνιστου Στρατηγοῦ, τό ἴδιο ἔγινε ξαφνικά, μόλις παρουσιάσθηκε τόσο παράδοξα ὁ Χριστός στά καταχθόνια τοῦ Ἅδη. Ἀπό ἐπάνω μιά δυνατή ἀστραπή ἐτύφλωνε τά πρόσωπα τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων τοῦ Ἅδη καί ταυτόχρονα ἀκούονταν βροντερές στρατιωτικές φωνές πού διέταζαν: «Ἄρατε πύλας, ὄχι ἀνοίξετε, ἀλλά ξερριζῶστε τις ἀπό τά θεμέλια, βγάλτε τις τελείως ἀπό τόν τόπο τους, ὥστε νά μή μποροῦν πιά νά ξανακλείσουν. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, ὄχι γιατί δέν μπορεῖ νά τίς ἀνοίξη ὁ Κύριός μας, πού ὅταν θέλη, διατάζει καί μπαίνει μέ κλεισμένες τίς πόρτες, ἀλλά σᾶς διατάζει, σάν δραπέτες δούλους, νά σηκώσετε καί νά μεταφέρετε αὐτές τίς προαιώνιες πύλες. Γιά τοῦτο καί δέν διατάζει τούς ὄχλους σας, ἀλλά σᾶς πού παρουσιάζεσθε σάν ἀρχηγοί τους: ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν» (Ψαλμ. κγ΄ 7-10).

Ἀπό τώρα καί ἔπειτα δέν θά εἶσθε πιά ἄρχοντες κανενός, παρ᾽ ὅλο πού κάκιστα κυριαρχήσατε πάνω στούς μέχρι τώρα κεκοιμημένους. Οὔτε αὐτῶν θά εἶσθε πλέον ἄρχοντες, οὔτε ἄλλων, οὔτε τῶν ἑαυτῶν σας ἀκόμη. Ἄρατε πύλας, γιατί ἦρθε ὁ Χριστός, ἡ οὐράνια θύρα. Ἀνοίξετε δρόμο σ᾽ Αὐτόν πού ἔβαλε τό πόδι Του στή φυλακή τοῦ Ἅδη. Τό ὄνομά του εἶναι Κύριος καί ὁ Κύριος ἔχει τό δικαίωμα καί τή δύναμι νά περάση τίς πύλες τοῦ θανάτου. Γιατί τή μέν εἴσοδο τοῦ θανάτου τή φτιάξατε σεῖς, Αὐτός δέ ἦρθε γιά νά ἐπιτύχη τό πέρασμά της. Γι᾽ αὐτό ἀνοίξετε γρήγορα καί μήν ἀργοπορῆτε. Ἀνοίξετε καί κάνετε γρήγορα. Ἀνοίξετε καί μήν ἀναβάλλετε. Ἄν νομίζετε πῶς θά σᾶς περιμένουμε, κάνετε λάθος. Θά διατάξουμε τίς ἴδιες τίς πύλες νά ἀνοίξουν αὐτομάτως καί χωρίς νά βάλουμε χέρι: Ἀνοῖξτε πύλες αἰώνιες!

3.-. Καί μόλις οἱ ἀγγελικές δυνάμεις ἐβόησαν, τήν ἴδια στιγμή ἄνοιξαν οἱ πύλες! Τήν ἴδια στιγμή ἔσπασαν οἱ ἁλυσίδες καί οἱ μοχλοί. Ἔπεσαν τά κλειδιά καί συγκλονίσθηκαν τά θεμέλια τῆς φυλακῆς. Οἱ ἐχθρικές δυνάμεις ἐτράπησαν σέ ἄτακτη φυγή, ὁ ἕνας ἔσπρωχνε τόν ἄλλο, ἄλλος μπερδευόταν στά πόδια τοῦ ἄλλου καί καθένας φώναζε στό διπλανό του νά φεύγη γρήγορα. Ἔφριξαν, συγκλονίσθηκαν, τά ἔχασαν, ἐταράχθηκαν, ἄλλαξε τό χρῶμα τους, φοβήθηκαν, στάθηκαν καί ἀπόρησαν, ἀπόρησαν καί τρόμαξαν. Ὁ ἕνας ἔμεινε μέ ἀνοιχτό στόμα. Ἄλλος ἔκρυψε τό πρόσωπο μέσα στά γόνατά του. Ἄλλος ἔπεσε κάτω, παγωμένος ἀπό τό φόβο. Ἄλλος στάθηκε ἀκίνητος, σάν νεκρός. Ἄλλος κυριεύθηκε ἀπό δέος καί ἄλλος ἔτρεξε νά σωθῆ σέ βαθύτερο μέρος.

4.-. Τήν ὥρα αὐτή ὁ Χριστός ἀπεκεφάλισε τούς σαστισμένους τυράννους. Τότε χαλάρωσαν τά χαλινάρια τους καί ρωτοῦσαν: «Ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλεύς τῆς δόξης; Ποιός εἶναι αὐτός πού ἦρθε ἐδῶ, κάνοντας τόσα παράδοξα πράγματα; Ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλεύς τῆς δόξης, πού κατορθώνει τώρα στόν Ἅδη, αὐτά πού δέν ἔγιναν ποτέ; Ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλεύς τῆς δόξης, πού βγάζει ἀπό ἐδῶ τούς

προαιώνιους φυλακισμένους; Ποιός εἶναι αὐτός πού διέλυσε καί κατέλυσε τό ἀήτητο κράτος καί τό θράσος μας; »

Σ᾽ αὐτούς ἀπαντοῦσαν οἱ δυνάμεις τοῦ Κυρίου καί τούς ἔλεγαν: «Θέλετε νά μάθετε ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλεύς τῆς δόξης; Εἶναι ὁ Κύριος, ὁ κραταιός καί δυνατός, ὁ Κύριος, ὁ δυνατός καί πανίσχυρος στόν πόλεμο. Εἶναι ἐκεῖνος, ἐλεεινοί καί παράνομοι τύραννοι, πού σᾶς ἐξόρισε καί σᾶς ἔρριξε κάτω ἀπό τίς οὐράνιες ἀψίδες. Εἶναι αὐτός πού συνέτριψε μέσα στά νερά τοῦ Ἰορδάνη τίς κεφαλές τῶν δρακόντων σας. Εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπάνω στό Σταυρό του σᾶς ἔκανε θέατρο, σᾶς διεπόμπευσε καί σᾶς ἀφαίρεσε κάθε δύναμι. Εἶναι αὐτός πού σᾶς ἔδεσε καί σᾶς ἔρριξε στό ζόφο καί στήν ἄβυσσο. Αὐτός εἶναι πού θά σᾶς ἐξοντώση τελειωτικά μέσα στήν αἰώνια φωτιά καί τή γέεννα. Μήν ἀργῆτε, μήν περιμένετε, ἀλλά τρέξετε γρήγορα καί βγάλετε τούς φυλακισμένους, τούς ὁποίους μέχρι τώρα κακῶς ἔχετε καταπιῆ. Ἀπό ἐδῶ κι᾽ ἐμπρός καταλύεται τό κράτος σας. Καταργεῖται ἡ τυραννική ἐξουσία σας. Ἡ ἀλαζονεία σας καταπατήθηκε οἰκτρά. Ἡ ὑπερήφανη καύχησί σας ξεκουρελιάσθηκε. ἡ δύναμί σας ἔσβησε καί χάθηκε γιά πάντα»

5.-. Αὐτά φώναζαν οἱ νικήτριες δυνάμεις τοῦ Κυρίου στίς δυνάμεις τοῦ Ἐχθροῦ καί συγχρόνως ἐνεργοῦσαν μέ βιασύνη. Ἄλλοι γκρέμιζαν τήν φυλακή ἀπό τά θεμέλια της. Ἄλλοι καταδίωκαν τούς ἐχθρούς πού ἔφευγαν γιά νά σωθοῦν στά βαθύτερα μέρη. Ἄλλοι ἔτρεχαν καί ἐρευνοῦσαν τά ὑπόγεια, τά φρούρια καί τά σπήλαια. Καί ὅλοι, ἀπό διάφορες κατευθύνσεις καθένας, ἔφερναν τούς δεσμῶτες ἐμπρός στόν Κύριο. Ἄλλοι ἔδεναν τόν τύραννο, ἐνῶ ἄλλοι ἀπελευθέρωναν τούς προαιώνιους δεσμῶτες. Καί ἄλλοι μέν ἔτρεχαν μπροστά ἀπό τόν Κύριο, καθώς προχωροῦσε βαθύτερα. Ἄλλοι δέ τόν ἀκουλουθοῦσαν νικηφόροι, ὡς Θεόν καί Βασιλέα.

6.-. Ἐνῶ λοιπόν αὐτά διεδραματίζοντο καί ἐλέγοντο στόν Ἅδη καί ἐσείοντο τά πάντα, ὁ δέ Κύριος ἐπλησίαζε νά φθάση στά πιό ἔσχατα βάθη, ὁ Ἀδάμ ὁ πρωτοδημιούργητος καί πρωτόπλαστος καί πρωτόθνητος πού βρισκόταν δεμένος γερά καί βαθύτερα ἀπό ὅλους, ἄκουσε τά βήματα τοῦ Κυρίου, πού ἐρχόταν στούς φυλακισμένους καί ἀμέσως ἀνεγνώρισε τήν φωνή Του, καθώς ἐπερπατοῦσε μέσα στή φυλακή. Στράφηκε τότε πρός ὅλους τούς ἐπί αἰῶνες συγκρατουμένους του καί τούς φώναξε: Ὦ φίλοι μου! Ἀκούω νά πλησιάζη σ᾽ ἐμᾶς ὁ ἦχος τῶν βημάτων Κάποιου. Ἐάν πραγματικά μᾶς ἀξίωσε νά ἔρθη ἕως ἐδῶ, τότε εἴμαστε ἐλεύθεροι! Ἐάν τόν ἰδοῦμε ἀνάμεσά μας, σωθήκαμε ἀπό τόν Ἅδη!

7.-. Καί τήν ὥρα πού ὁ Ἀδάμ ἔλεγε αὐτά πρός τούς συγκαταδίκους του, εἰσέρχεται ὁ Κύριος, κρατῶντας τό νικηφόρο ὅπλο τοῦ Σταυροῦ. Μόλις τόν ἀντίκρυσε ὁ Ἀδάμ, χτύπησε τό στῆθος ἀπό τήν χαρούμενη ἔκπληξι καί φώναξε πρός ὅλους τούς ἐπί αἰῶνες κεκοιμημένους: «ὁ Κύριός μου ἄς εἶναι μαζί μέ ὅλους»! Καί ὁ Χριστός ἀπάντησε στόν Ἀδάμ: «Καί μετά τοῦ πνεύματός σου».

Ὕστερα τόν πιάνει ἀπό τό χέρι, τόν σηκώνει ἐπάνω καί τοῦ λέει: «Σήκω σύ πού κοιμᾶσαι καί ἀνάστα ἀπό τούς νεκρούς, γιατί σέ καταφωτίζει ὁ Χριστός! (Ἐφεσ. 5, 14). Ἐγώ ὁ Θεός, πού γιά χάρι σου ἔγινα υἱός σου, ἔχοντας δικούς μου πλέον καί σένα καί τούς ἀπογόνους σου, μέ τήν θεϊκή ἐξουσία μου δίνω ἐλευθερία καί λέω στούς φυλακισμένους: ἐξέλθετε. Σ᾽ αὐτούς πού κείτονται στό σκοτάδι: ξεσκεπασθῆτε. Καί σ᾽ ἐκείνους πού εἶναι πεσμένοι κάτω: σηκωθῆτε!

Σένα, Ἀδάμ, σέ προστάζω: σήκω ἀπό τόν αἰώνιο ὕπνο σου. Δέν σέ ἔπλασα, γιά νά μένης φυλακισμένος τόν Ἅδη. Ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, γιατί ἐγώ εἶμαι ἡ ζωή τῶν θνητῶν. Σήκω ἐπάνω, πλάσμα δικό μου, σήκω ἐπάνω σύ πού εἶσαι ἡ μορφή μου, πού σέ δημιούργησα κατ᾽ εἰκόνα μου.Σήκω νά φύγουμε ἀπό ἐδῶ. Γιατί σύ εἶσαι μέσα σέ μένα καί ἐγώ μέσα σέ σένα! Γιά σένα ὁ Κύριος ἔλαβε τή δική σου μορφή τοῦ δούλου. Γιά δική σου χάρι, ἐγώ πού βρίσκομαι ψηλότερα ἀπό τούς οὐρανούς, κατέβηκα στή γῆ καί πιό κάτω ἀπό τή γῆ. Γιά σένα τόν ἄνθρωπο ἔγινα σάν ἕνας ἀνυπεράσπιστος ἄνθρωπος, βρέθηκα χωρισμένος κι᾽ ἐγώ ἀπό τή ζωή, ἀνάμεσα σ᾽ ὅλους τούς ἄλλους νεκρούς (Ψαλμ. 87, 5). Γιά σένα πού βγῆκες μέσα ἀπό τόν κῆπο τοῦ παραδείσου, μέσα σέ κῆπο παραδόθηκα στούς Ἰουδαίους καί μέσα σέ κῆπο ἐσταυρώθηκα (Ἰωάν. 19, 41).

Κύτταξε στό πρόσωπό μου τά φτυσίματα, πού καταδέχθηκα πρός χάριν σου, γιά νά σέ ἀποκαταστήσω στήν παλαιά σου δόξα, πού εἶχα δώσει μέ τό ἐμφύσημά μου (Γεν. 2, 7). Κύτταξε στά μάγουλά μου τά ραπίσματα, πού καταδέχθηκα, γιά νά ἐπανορθώσω τήν διεστραμμένη μορφή σου καί νά τήν φέρω στήν ὄψι πού εἶχε σάν εἰκόνα μου. Κύτταξε στή ράχη μου τή μαστίγωσι πού καταδέχθηκα, γιά νά διασκορπίσω τό φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων σου. Κύτταξε τά καρφωμένα χέρια μου, πού τά ἄπλωσα καλῶς ἀπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, γιά νά συχωρεθῆς σύ πού ἄπλωσες κακῶς τό χέρι σου στό ἀπαγορευμένο δένδρο. Κύτταξε τά πόδια μου πού καρφώθηκαν καί τρυπήθηκαν στό Σταυρό, γιά νά ἐξαγνισθοῦν τά δικά σου πόδια πού ἔτρεξαν κακῶς στό δένδρο τῆς ἁμαρτίας.

Τήν ἕκτη ἡμέρα βγῆκε εἰς βάρος σου τότε ἡ καταδικαστική ἀπόφασις. Γι᾽ αὐτό πάλι τήν ἕκτη ἡμέρα σέ ἀναπλάττω καί ἀνοίγω τόν παράδεισο. Πρός χάριν σου γεύθηκα τήν χολή, γιά νά σοῦ θεραπεύσω τήν πικρή ἡδονή πού γεύθηκες ἀπό ἐκεῖνον τόν γλυκό καρπό. Γεύθηκα τό ξύδι, γιά νά βγάλω ἀπό τή ζωή σου τό δριμύ καί ἔξω ἀπό τή φύσι σου ποτῆρι τοῦ θανάτου. Δέχθηκα τόν σπόγγο, γιά νά σβήσω τό κατάστιχο τῶν ἁμαρτιῶν σου. Δέχθηκα τό καλάμι, γιά νά ὑπογράψω τήν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὕπνωσα στόν Σταυρό καί τρυπήθηκα στήν πλευρά μου, γιά σένα πού ὕπνωσα στόν παράδεισο καί ἔβγαλα ἀπό τήν πλευρά σου τήν Εὔα. Ἡ πληγωμένη πλευρά μου ἐθεράπευσε τόν πόνο τῆς πλευρᾶς σου. Ὁ δικός μου ὕπνος θά σέ βγάλη ἀπό τόν ὕπνο σου μέσα στόν Ἅδη. Ἡ ρομφαία πού χτύπησε ἐμένα, σταμάτησε τή ρομφαία πού στρεφόταν ἐναντίον σου (Γεν. 3, 24).

Σήκω, λοιπόν. Ἄς φύγουμε ἀπό ἐδῶ. Τότε σέ ἐξώρισα ἀπό τόν γήϊνο παράδεισο. Τώρα σέ ἀποκαθιστῶ, ὄχι πλέον σ᾽ ἐκεῖνον τόν παράδεισο, ἀλλά σέ οὐράνιο θρόνο. Τότε σ᾽ ἐμπόδισα νά φᾶς ἀπό τό ξύλο τῆς ζωῆς (Γεν. 3, 22). Νά ὅμως τώρα πού ἐνώθηκα πλήρως μέ σένα, ἐγώ πού εἶμαι ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ἔταξα τά Χερουβίμ νά σέ φρουροῦν σάν δοῦλο. Τώρα ὁδηγῶ τά Σεραφίμ νά σέ προσκυνήσουν σά Θεό. Κρύφθηκες τότε μπροστά στόν Θεό, ἐπειδή ἤσουν γυμνός. Νά ὅμως πού ἀξιώθηκες νά κρύψης μέσα σου γυμνό τόν ἴδιο τόν Θεό. Γι᾽ αὐτό σηκωθῆτε, ἄς φύγουμε ἀπό ἐδῶ. Ἀπό τόν θάνατο στή ζωή. Ἀπό τήν φθορά στήν ἀφθαρσία. Ἀπό τό σκοτάδι στό αἰώνιο φῶς. Ἀπό τήν ὀδύνη στήν ἐλευθερία. Ἀπό τή φυλακή τοῦ Ἅδη στήν ἄνω Ἰερουσαλήμ. Ἀπό τά δεσμά στήν ἄνεσι. Ἀπό τή σκλαβιά στήν τρυφή τοῦ Παραδείσου. Ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό.

8.-. Γι᾽ αὐτό τόν σκοπό ὁ Χριστός ἀπέθανε καί ἀνέστη: γιά νά γίνη Κύριος καί νεκρῶν καί ζώντων (Ρωμ. 14, 9). Σηκωθῆτε, λοιπόν. Ἄς φύγουμε ἀπό ἐδῶ. Ὁ οὐράνιος Πατέρας περιμένει μέ λαχτάρα τό χαμένο πρόβατο. Τά ἐνενῆντα ἐννέα πρόβατα τῶν ἀγγέλων (Ματθ. 18, 12) περιμένουν τόν σύνδουλό τους Ἀδάμ, πότε θά ἀναστηθῆ, πότε θά ἀνέλθη καί θά ἐπανέλθη πρός τόν Θεό. Ὁ χερουβικός θρόνος εἶναι ἕτοιμος. Αὐτοί πού θά σᾶς ἀνεβάσουν εἶναι γρήγοροι καί βιάζονται. Ὁ νυμφικός θάλαμος ἔχει προετοιμασθῆ. Τό μεγάλο ἑορταστικό δεῖπνο εἶναι στρωμένο (Ἀποκ. 19, 9, Λουκ. 14, 16). Τά θησαυροφυλάκια τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἄνοιξαν. Ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἔχει ἑτοιμασθῆ «ἀπό καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. 25, 34). Ἀγαθά πού μάτια δέν τά εἶδαν καί αὐτιά δέν τά ἄκουσαν περιμένουν τόν ἄνθρωπο (Α΄ Κορ 2, 9).

Αὐτά καί ἄλλα παρόμοια εἶπεν ὁ Κύριος. Καί ἀμέσως ἀνασταίνεται μαζί Του ὁ ἑνωμένος σ᾽ αὐτόν Ἀδάμ καί μαζί τους καί ἡ Εὔα. Ἀκόμη δέ καί «πολλά σώματα δικαίων, πού εἶχαν πεθάνει πρίν ἀπό αἰῶνες, ἀναστήθηκαν» (Ματθ. 27, 52), διακηρύσσοντας τήν τριήμερο Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Αὐτήν ἄς τήν ὑποδεχθοῦμε καί ἄς τήν ἀγκαλιάσουμε οἱ πιστοί μέ πολλή χαρά, χορεύοντες μέ τούς ἀγγέλους καί ἑορτάζοντες μέ τούς ἀρχαγγέλους καί δοξάζοντες τόν Χριστό, πού μᾶς ἀνέστησε ἀπό τήν φθορά. Εἰς Αὐτόν ἁρμόζει ἡ δόξα καί ἡ δύναμις, μαζί μέ τόν ἀθάνατο Πατέρα καί τό πανάγιο καί ἀγαθό καί ζωοποιό καί ὁμοούσιο Πνεῦμα, εἰς ὅλους τούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)